

moarte normală. Cert e că trebuie să fim convinși, trebuie să realizăm cu întreaga noastră existență faptul că, prin Hristos cel Înviat, «moartea nu mai are stăpânire» (Rom. 6, 9) și că «harul lui Dumnezeu este viața veșnică în Hristos Iisus, Domnul nostru» (Rom. 6, 23).

Sursa: www.pemptousia.ro (24 Iunie 2013)

Arhim. Efrem Vatopedinul, Egumenul Sfintei Mari Mănăstiri Vatoped, „Cuvântări athonite”, p.207-215

FERICITUL EVSÉVIOS YIANNAKÁKIS SFATURI DUHOVNICEȘTI

❖ Egoismul distruge ca un buldozer toate virtuțile. Să vă lipsiți de pronumele „eu”. Virtuțile noastre le va aprecia Dumnezeu, nu capacitățile.

❖ Creștinul nu întârzie să își ceară iertare, nu o lasă pe mâine.

❖ Egoismul distruge ca un buldozer toate virtuțile. Să vă lipsiți de pronumele „eu”. Virtuțile noastre le va aprecia Dumnezeu, nu capacitățile.

❖ Harul lui Dumnezeu este vădit la oamenii smeriți. Vedem asta la clerici și mireni.

❖ Cel mai bine este să avem sentimentul că nu suntem nimic. Altminteri, dacă începem să credem că avem virtute, chiar și puțină, ne umflă egoismul.

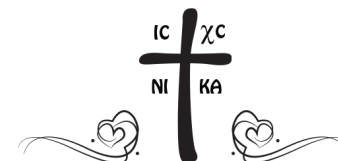
Sursa: www.pemptousia.ro, Fericitul Evsévios Yiannakákis, „Sfaturi duhovnicești”.

PROGRAMUL LITURGIC

- **Sâmbătă: 03 august**
18:00 – Vecernia și Litia
- **Duminică: 04 august**
08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Vindecarea slăbănogului din Capernaum*
→ *Sfinții 7 tineri din Efes*

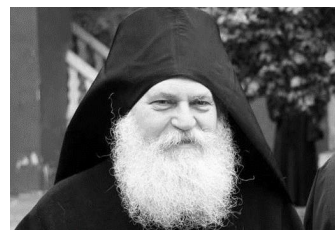
Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

♦ Nr. 35 / 28 iulie 2013 ♦

ARHIM. EFREM, EGUMENUL MĂNĂSTIRII VATOPED

«DESPRE MOARTEA NĂPRASNICĂ» (PARTEA A II-A)

Fericitul Gheronda Iosif Isihastul, din dragoste sfântă pentru Hristos și din dorința de a moșteni viața cea adevărată, a descris moartea în felul următor: «moartea, care pentru cei mulți este mare și înfricoșătoare,

pentru mine este o odihnă, un lucru deosebit de dulce». De aceea zicea: «fericit este cel care zi și noapte își așteaptă moartea și se pregătește pentru întâlnirea cu ea. Pentru că pentru unul ca acesta, moartea este blândă, pe când, pentru cei care nu o așteaptă, ea este amară și dură».

Sfântul Siluan Athonitul oferă un exemplu foarte frumos de moarte năprasnică. «Să ne imaginăm», zice, «un rege foarte bogat, care trăiește în desfătări și în păcate. Aflându-se la o petrecere, se distrează cu prinții și cei dimpreună cu ei, șezând în toată splendoarea sa pe tronul împărătesc. Dacă i-ar spune cineva: “în scurt timp vei muri”, în secunda următoare, acesta ar fi cuprins de mare frică și cutremur. Dacă aceeași persoană i-ar spune același lucru unui sărac, care însă are o dragoste bogată pentru Dumnezeu, acela ar răspunde cu

seninătate: "Facă-se voia Domnului. Slavă lui Dumnezeu că Și-a adus aminte de mine și vrea să mă ia acolo unde l-a luat și pe tâlhar".

Desigur, pentru om, ideal ar fi să-și cunoască ceasul sfârșitului său, pentru a se ruga, pentru a-l găsi moartea rugându-se. Acest lucru se întâmplă în cazul bătrânilor care au dus o viață cuvioasă, în virtuți. Așa s-a întâmplat, de pildă, în cazul lui Gheronda Iosif Isihastul, care își cunoștea dinainte ceasul morții. Primise „înștiințare” de la însăși Maica Domnului că va muri exact în ziua Adormirii Ei, adică pe 15 august. Mulți sfinți ai Bisericii noastre, precum Daniil Stilitul, Grigorie Palama etc., își cunoșteau clipa în care vor muri. Cuviosul Theógnostos zice că, oricât de mult ai progresa în virtute, oricât har ai dobândi, «să nu te desparți de trup până nu-ți vei cunoaște ceasul morții. De aceea, roagă-te din adâncul inimii ca Dumnezeu să-ți descopere acest lucru».

Așa cum zice psalmistul, «judecățile Tale (Doamne) sunt adânc mare» (Ps. 35, 6), sau așa cum zice Sfântul Apostol Pavel «cine a cunoscut gândul Domnului?» (Rom. 11, 32). Dumnezeu, prin voia și hotărârile Sale înțelepte, urmărește mântuirea omului, desăvârșirea lui spirituală, chiar și atunci când omului, aflat sub stăpânirea rațiunii umane limitate, i se pare că Dumnezeu îl nedreptățește. Domnul a îngăduit ca mulți sfinți să aibă parte de o moarte năprasnică. Așa s-a întâmplat, de pildă, cu Sfântul Apostol Iacov, ruda Domnului, cu Avva Moise Etiopeanul, cu cuviosul Ștefan

cel Nou, cu cei 38 părinți din Sinai și cu cei 33 părinți din Raith, cu Cuviosul Athanasie Athonitul, întemeietorul monahismului aghiorit și cu mulți alții. Aceștia, în calitate de duhovnici, au luat asupra lor păcatele poporului și s-au jertfit precum Hristos, pentru mântuirea lumii. Prin faptele lor, au trezit întregul popor ortodox, îndemnându-i să se întrameze cu rugăciunea și cu starea de veghe. Așa cum zice Sfântul Anastasie Sinaitul, «după moartea năprasnică a vreunui sfânt, credincioșii ar trebui să se întrebe: dacă acest om drept a avut parte de o astfel de moarte, la ce să ne așteptăm noi, păcătoșii?».

Alteori, Dumnezeu îngăduie moartea subită a unui sfânt, pentru a i se șterge astfel mulțimea de păcate. În Pateric, citim că un monah căzuse în păcatul curviei. De aceea, doi frați care se nevoiseră alături de el și care trecuseră deja la cele veșnice, îl rugau pe Dumnezeu să îngăduie ca acela să fie sfășiat de un leu, pentru ca, prin această moarte dureroasă, să i se șteargă acel greu păcat și, astfel, să se alăture și el cetei celor mântuiți. Fericitul Gheronda Porfirie zicea că cercetătorii sunt foarte aproape de a găsi antidotul pentru cancer, dar Dumnezeu nu îngăduie acest lucru, întrucât Raiul se umple de oameni care suferă de cancer.

Durerea este strâns legată de viața noastră. De multe ori, ne plecăm în fața necazurilor, mai ales dacă suntem puțin credincioși. Spre exemplu, știm că o persoană dragă nouă va muri în scurt timp, întrucât suferă de o boală incurabilă, și, deși ne pregătim

psihologic pentru a accepta acest fapt, cu toate acestea, nu suportăm ideea de a-l pierde. Cu atât mai greu ne va fi să acceptăm moartea subită a acelei persoane, mai ales dacă este tânără.

Moartea este ceva nefiresc, denaturat și oribil. Ea este mereu dușmanul cel mai înverșunat al omenirii. Din cele mai vechi timpuri și până aproape de zilele noastre, omul a văzut moartea cu un real interes existențial. Însă omul contemporan, care vede și aude zilnic (la radio sau TV) de moartea multor oameni, căzuți fie în războaie, fie în accidente, și-a pierdut acest mod existențial de abordare a morții, considerând-o ca fiind ceva firesc.

Creștinul nu vorbește despre moarte cu pesimism, nu o vede ca pe o fatalitate, sau ca pe ceva firesc, ci o vede îndeosebi ca pe un dușman pe care trebuie să-l învingă cu ajutorul lui Hristos. «Vrăjmașul cel din urmă care va fi nimicit este moartea» (I Cor. 15, 26). «Cuvântul trup S-a făcut» (Ioan 1, 14) «ca să surpe prin moartea Sa pe cel ce are stăpânirea morții, adică pe diavolul» (Evrei 2, 14). Așadar, Logosul lui Dumnezeu S-a făcut om ca să strice puterea morții, să șteargă păcatele omenirii și să biruiască puterea celui viclean. Hristos a luat trup omenesc și stricăcios, ca să învingă moartea în Însuși trupul Său. Prin Jertfa de pe Cruce și prin Învierea Sa, El a biruit moartea și i-a oferit omului posibilitatea ca, unindu-se cu El, să învingă și el moartea în viața sa personală. Astfel, după întruparea Logosului lui Dumnezeu, pentru creștini, moartea își schimbă numele și destinația: nu se mai numește moarte,

ci adormire. Și nu mai duce la neființă, ci reprezintă o punte către viața veșnică. Astfel, putem spune despre credincioși, că se mută «de la moarte la viață» (Ioan 5, 24).

Sfântul Nicodim Aghioritul ne sfătuiește să nu uităm că «moartea este ca un fur, despre care nu știm când va veni. Poate veni chiar în ziua aceasta, în ora aceasta, în clipa aceasta... Te-ai trezit de dimineață, dar poate că nu vei mai apuca seara. Sau poate te culci liniștit seara, dar nu vei mai apuca răsăritul soarelui... Gândește-te, deci, frate, la acestea și zi în sinea ta: Dacă o fi să mor îndată, oare ce se va întâmpla cu mine? Oare ce voi folosi atunci dacă până în acel ceas m-am desfătat cu toate plăcerile lumii? Treci înapoia mea, satano, și tu, gândule rău! Căci nu vreau să te ascult când mă îndemni la păcat».

Conform învățăturii Sfinților Părinți și experienței Bisericii, mult îi ajută pe frații noștri adormiți – și îndeosebi pe cei care au avut o moarte subită – pomenirile, Liturghiile de patruzeci de zile, rugăciunile, milosteniile, însuși modul nostru de viață, care poate aprinde un crâmpoi de lumină în sufletele acestora.

În încheierea acestui mic referat, în care m-am referit pe scurt – și din perspectivă teologică – la anumite aspecte referitoare la moartea năprasnică, aș vrea să accentuez faptul că moartea, despărțirea sufletului de trup, este o taină, asupra căreia putere are numai Hristos, Domnul vieții și al morții. Este una din judecățile de nepătruns ale lui Dumnezeu dacă vom avea parte de o moarte subită sau de o